

erhverve disse Forde, at de kunde betinge sig Arvesæfte. Det er blevet mig forskiftet, baade skriftligt og mundligt, at dette er Tilfældet, og jeg har hørt denne Mening fra mange Sider, saa at det forekommer mig, at der ikke er Opfordring til paa dette Punkt at gjøre Forandring i, hvad der er fremkommet fra Mindretallets Side. — Hvad Forslaget under Nr. 11 angaar, da maa jeg strax bemærke, at det forekommer mig meget uheldigt affattet. Det er jo en Titel, vi her beskæftige os med, og medens vi ellers affasse Titler, komme Titler ofte til at skaffe os Bryderi her i Lovgivningsværket. Nu har man sagt, at Titlerne ere noget Tant, Intetbetydende, og man kunde maasse sige det Samme om Lovs Titler. Allerede denne Grund kunde maasse gjøre, at man ikke lagde saa stor Vægt paa, hvad der kom ind i Titlen; thi jeg tvivler paa, at man egentlig vilde være istand til eller berettiget til at udlede noget Stort af en Lovs Titel, som forøvrigt ikke kunde udledes af en Lovs Indhold. Derfor har man ikke taget det saa noie med disse Titler. Men hvis man nu vilde gaa ind paa en Forandring, saa maatte Opgaven derved i alt Fald være den, at saa en smuk Titel ud deraf; men dette er nu for det Første ikke Tilfældet. Skjøndt mange Titler ogsaa kunne have deres Fortrin i visse Retninger, saa er det dog for Lovs Vedkommende et Fortrin, at Titlerne blive saa kortfattede som muligt, og det er da under den længere Udvikling af den foreslaaede Titel heller ikke undgaet, at der derved er fremkommet adskillige Ting, som, om de end ikke kunne have bestemte skadelige Følger, dog kunne give Anledning til mangehaande Tvivl. Der er nu for det Første dette „om forskjellige offentlige Midlers Sammenbragning til en Statsfond.“ Jeg vil oprigtig sige, at jeg her, ligesom overhovedet med Hensyn til Titler, ikke kan tænke mig, at dette skulde være et afgjørende Punkt for denne vigtige Lovs Stæbne; om der i Titlen stod, at det var en Statsfond, eller der stod, at det var en Fond, som under Rigsdagens Bestyrelse anvendtes til disse Formaal. Dette kan det dog ikke komme an paa; thi jeg tror, at selve Lovens hele Indhold er saa bestemt

betegnende for Bestaffenheden af denne Fond, at en Forandring som den, der er foreslaaet i Lovens Titel, ingen Indflydelse vilde have i saa Henseende. Men jeg kan ikke negte, at naar man stiller det saaledes, at man først taler om „forskjellige offentlige Midlers Sammenbragning til en Statsfond“, og derpaa føier til: „af hvilken der ved de aarlige Finantslove bevilges“, saa lommer man ind paa temmelig tvivlsomme Gebeter, i hvilken Henseende jeg kun vil bemærke, at den første Del er temmelig tom, og at man i det sidste Stykke kommer ind paa det idelig tilbagevendende Stridspunkt, om Meningen dermed skulde være den, at der gennem Finantsloven toges Bestemmelse om Alt, hvad der hørte ind under denne Fond, saaledes at vi skulde forlade det, som vi nu dog have befundet os ret vel ved i adskillige Aar, men som nu næsten er kommet i en Slags Banlysning. Nu er det jo, som bekendt, saa, at vi have Lov, f. Ex. Lønningslove, der ere saaledes bestemmende, at ganske vist de deraf flydende Udgifter optages paa Finantsloven, men at dog de paa-gjældende Bestemmelser betragtes som givne og fastslaaede ved de vedkommende Love, indtil disse ad Lovgivningsveien blive forandrede. Denne Anskuelse bliver nu forkjættet temmelig stærkt, og noget Saadant har jo nu ogsaa faaet en Titel, nemlig af at være et Normalbudget, skjøndt vi, som sagt, tidligere have levet under denne Tilstand, uden at man har fundet Anledning til at stemple det paa denne Maade. Smidlertid er det jo af Interesse at saa at vide, hvad Meningen er med det omtalte Stykke i den foreslaaede Titel. Er Meningen dermed kun den, at alle Udgiftsbeløb — dels de, der flyde af bestaaende og af Rigsdagen selv vedtagne Love, og dels de, der flyde af særlige Bevillinger, givne paa det enkelte Finantsaars Finantslov — skulde opføres paa Finantsloven, vilde der forsaavidt ikke kunne være Noget derimod at indvende; men det er jo Noget, som kunde være tvivlsomt, om dette virkelig maatte siges, at være Meningen, og af den Grund er det mindre ønskeligt, at en saadan Udtalelse optages i Titelen. Med Hensyn til det sidste Udtryk i Forslaget: „Det Fornødne til kirkelige Diemeds Tilfredsstillelse“,